

Nói Sự Thật

Thanh Viêm

Điều một (1) của Luật Hưởng Đạo

"Hưởng Đạo Sinh là người trọng danh dự, ai cũng tin nơi lời nói của Hưởng Đạo Sinh."

Ai cũng tin lời nói của Hưởng Đạo Sinh bởi người Hưởng Đạo luôn luôn nói thật vì thật thà là tánh chất phát có sao nói vậy, không dối phỉnh ai, không lường gạt ai. Ba tác lữ giữ niềm trung tín, một tấm lòng tránh chữ gian ngoan, chỉ nhớ câu: "Nhứt ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. (Một lời nói ra, bốn ngựa đuổi không kịp)" để tránh vạ miệng mà ra vì khi nói không lựa lời. Trong đời bất cứ điều gì cũng tập tính nói cho đúng sự thật. Ngoài ra còn phải biết nghe sự thật để tự sửa mình.

Lúc còn nhỏ, George Washington đã chặt lằm cây kiếng quý của bố trồng. Trước cơn thịnh nộ của bố ông, ông tuy đoán chắc là sẽ bị bố quở phạt nặng nề, nhưng ông vẫn can đảm thú tội của mình. Thấy con thành thật, bố ông đã vui vẻ ôm con và nói "Tất cả tài sản của bố không bằng cái tính ngay thật của con". Và với tinh thần ấy, George Washington đã trở thành một anh hùng cái thế và một vị Tổng Thống vĩ đại của Hoa Kỳ.

Thánh Gandhi lúc còn đi học bị mẹ quở trách vì ông đã nói dối mẹ. Gandhi nhận lỗi và đi đến nơi nấu ăn lấy cục than đỏ để trên bàn tay và nói: Con thề với mẹ từ nay về sau, con không bao giờ nói dối nữa". Quả thật vậy, từ đó ông không bao giờ nói dối và thất hứa với mẹ. Hơn nữa khi ông là một chính trị gia nổi tiếng, ông cũng không bao giờ nói dối với bất cứ ai, ngay cả những đối phương của ông để được việc cho riêng mình. Luật võ sĩ đạo của Nhật Bản cũng như luật của Hưởng Đạo lấy sự giữ lời Hứa là một Danh Dự của người dũng cảm.

Theo Cổ Học Tinh Hoa kể: Cái đỉnh ở bên nước Lỗ. Bên nước Lỗ có một cái đỉnh rất là quý,

Vua nước Tề biết được, đòi vua nước Lỗ đem dâng, Vua nước Lỗ tiếc lằm, nên cho làm một cái đỉnh giả rồi đem dâng cho vua Tề, Nhưng Vua Tề bảo với vua Lỗ rằng: " Phải có Nhạc Chính Tử đem cái đỉnh qua dâng thì ta mới tin và ta mới nhận.

Vua Lỗ cho gọi Nhạc Chính Tử đến và bảo Chính Tử đem cái đỉnh giả qua dâng cho Vua Tề, Nhạc Chính Tử hỏi vua Lỗ:" Sao không đưa cái đỉnh thật?". Vua Lỗ nói với Nhạc Chính Tử rằng:" Ta quý cái đỉnh đó lằm". Nhạc Chính Tử bèn thưa với vua Lỗ rằng:" Nhà vua quý cái đỉnh ấy thế nào, thì tôi cũng quý cái đức TÍN của tôi như thế.". Sau cùng, vua Lỗ phải đưa cái đỉnh thật ra, và Nhạc Chính Tử mới chịu đem cái đỉnh thật qua Tề dâng cho vua Tề.

Như vậy Nhạc Chính Tử không bao giờ chịu nói dối, vì lợi cho vua nước mình và không hề biết sợ đến một thế lực nào dẫu bị thiệt hại đến bản thân.

Tuy nhiên, đôi khi vì lợi cho người khác mà mình cũng phải nói dối, chẳng hạn như trường hợp bác sĩ phải nói dối với bệnh nhân, nhưng phải nói thật với thân quyến của bệnh nhân, hoặc vì một nạn nhân bị quân gian ác đuổi theo để hãm hại, ta cũng cần phải nói dối để đánh lạc hướng kẻ gian và cứu nạn nhân thoát khỏi tai nạn.

Tâm ta luôn phụng sự sự thật để dũng khí của ta được hiên ngang vượt thắng mọi nghịch cảnh... Và ta cũng nên nhớ rằng: " Những điều chưa nói, mình làm chủ nó, nhưng một khi đã nói ra rồi, mình làm tớ nó." Ít nói không phải là không biết nói hay nói ít mà đừng nói những điều sai sự thật như lời của thi hào Francois de Salle đã khuyên chúng ta.

Canberra một chiều nắng ấm 24/4/2004.